

ΠΟΙΟΣ ΟΔΗΓΕΙ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ;

Μια μελέτη που γράφτηκε για να θέσει το ερώτημα “Υπάρχει ανάγκη ο Ιησούς να αναγνωρισθεί εκ νέου ως ο ΜΟΝΟΣ ηγέτης μας”;

-Του COLIN WINFIELD-

«Επειδή, όσοι διοικούνται από το Πνεύμα του Θεού, αυτοί είναι γιοί του Θεού» Ρωμ. 8:14

Πουθενά στις Γραφές δεν προτείνεται ότι το να «διοικείται από το Πνεύμα» είναι μια επιλογή. Είτε ο νους μας τοποθετείται στα πράγματα της σάρκας, το οποίο παράγει θάνατο, ή ο νους μας τοποθετείται πάνω στο Πνεύμα, το οποίο φέρνει ζωή και ειρήνη (Ρωμ. 8:5-17).

Αν και μπορεί να διακηρύττουμε ότι ο Ιησούς είναι ο Κύριός μας, στη πραγματικότητα Αυτός δεν είναι ο Κύριός μας παρά μόνο εάν διοικούμαστε από το Πνεύμα του Θεού και έτσι σε μια θέση να ακούμε την φωνή του Ποιμένα μας. Χρειαζόμαστε το Άγιο Πνεύμα να δοξάσει και να αποκαλύψει τον Ιησού σε μας, ο οποίος με την σειρά θα μας οδηγήσει στο θέλημα του Ουράνιου Πατέρα μας. Ο Ιησούς είπε ότι δεν είναι το να λέμε «Κύριε, Κύριε» που μας ικανώνει να μπούμε στην Βασιλεία των Ουρανών, αλλά το να πράττουμε το θέλημα του Πατέρα (Ματθ.7:21).

Η Εκκλησία του Ιησού, η οποία είναι το σώμα Του, εμφανίζεται να είναι αδύναμη και διαιρεμένη. Η εκδήλωση της νίκης που ο Ιησούς πέτυχε διαμέσου του σταυρού και της ανάστασής Του είναι δύσκολο να βρεθεί. Το σώμα του Χριστού είναι φαινομενικά παραλυμένο, δεμένο με αλυσίδες, και ανίκανο να ανυψωθεί στη νίκη. Τι είναι αυτό που εμποδίζει τη νίκη; Αυτό το βιβλιαράκι προσπαθεί να αναγνωρίσει την αιτία αυτού του προβλήματος, που έχει βασανίσει την Εκκλησία για 2.000 χρόνια. Εκτός από σύντομες στιγμές όταν μερικοί από το λαό του Θεού, διέπρεψαν λαμπρά, πολλοί από το σώμα του Χριστού έχουν μικρή επίδραση πάνω στο κόσμο. Ο Σατανάς έχει πάντοτε καταφέρει να διασφαλίσει ότι η Εκκλησία, όταν αυτή αρχίζει να κινείται με την συλλογική δύναμη της ανάστασης, να οπισθοχωρεί σε εκείνη την θέση όπου αυτή να είναι πάλι παραλυμένη.

Καθώς εμείς προσεγγίζουμε το θέμα αυτού του βιβλίου, μπορούμε να βρεθούμε σε σύγχυση επειδή υπάρχει μια έλλειψη κατανόησης ότι υπάρχει μια Χριστιανική Θρησκεία, χωρίς τη ζωή και τη δύναμη, όπως επίσης ο αληθινός Χριστιανισμός. Βεβαίως, αυτή είναι η καρδιά του προβλήματος, γιατί αυτά είναι τα πνεύματα του αντιχρίστου και της θρησκείας που ο Σατανάς χρησιμοποιεί για να δένει την Εκκλησία με δεσμά.

Όλοι εμείς, η Εκκλησία, πολύ εύκολα πλανούμαστε, γιατί βρίσκουμε εύκολο να είμαστε θρησκευόμενοι και να ζούμε στην περιοχή της σάρκας και έτσι, ενώ μοιάζει σαν το αληθινό πράγμα, η Χριστιανική Θρησκεία μπορεί να παράγει κάτι πλαστό. Καθώς εμείς πλησιάζουμε τον καιρό του Δεύτερου Ερχομού του Χριστού, το σώμα του Χριστού θα ελευθερωθεί από αυτές τις αλυσίδες; Πιστεύω ότι θα ελευθερωθούμε. Ωστόσο, για να επιτύχουμε αυτό, χρειαζόμαστε το Άγιο Πνεύμα να μας δώσει πνευματική διάκριση και κατανόηση, γιατί οι απαντήσεις θα έλθουν μόνο από αποκάλυψη στη γνώση του Θεού και του Κυρίου Ιησού Χριστού, την οποία μόνο το Άγιο Πνεύμα μπορεί να μας δώσει.

Έτσι αυτό το βιβλιαράκι όχι μόνο ξεκινά να αναγνωρίσει το πρόβλημα, αλλά προσπαθεί να κατευθύνει τον αναγνώστη στην διακονία του Αγίου Πνεύματος σαν τον μόνο διδάσκαλο, τον ένα που μπορεί να διασφαλίσει ότι εμείς, το σώμα του Χριστού, είμαστε σωστά συνδεδεμένοι με την Κεφαλή μας, τον Κύριο Ιησού Χριστό. Μόνο τότε μπορεί ο Ιησούς αληθινά να είναι ο Βασιλιάς μας.

Ποιος είναι ο ηγέτης σου;

Ποιος είναι ο ηγέτης σου και από ποιόν οδηγείσαι; Ο Ιησούς είπε, «Μην ονομαστείτε ηγήτορες, γιατί ο ηγήτορας σας είναι ένας: ο Χριστός» (Ματθ.23:10,ΝΔΜ), ενώ ακόμη μέσα στα Εκκλησιαστικά συστήματα αυτό εμφανίζεται να αγνοείται πλήρως. Ωστόσο, εκείνοι που αναφέρονται στους εαυτούς τους ως ηγέτες θα δικαιολογήσουν την θέση τους από την Γραφή και εκείνοι που οδηγούνται από ανθρώπους συνήθως αισθάνονται βολικά με αυτή την κατάσταση. Έτσι μπορούμε να δούμε ότι εμείς, η Εκκλησία, το σώμα του Χριστού, έχουμε με μανούβρες έρθει σε μια θέση που αντιφάσκει άμεσα τα λόγια του Ιησού. Αυτό το βιβλιαράκι γράφτηκε για να εξετάσει αυτή τη κατάσταση και να ενθαρρύνει τους αληθινούς πιστούς να υπακούσουν αυτά τα λόγια του Ιησού και έτσι να κάμουν Αυτόν τον μόνο τους Ηγέτη και να έρθουν κάτω από την αποτελεσματική Ηγεσία Του.

Χριστιανικές Οργανώσεις

Όταν κοιτάμε στις διάφορες χριστιανικές οργανώσεις βλέπουμε ότι όλες είναι χτισμένες πάνω σε ένα παρόμοιο πρότυπο. Είτε κοιτάμε στην Ορθόδοξη Εκκλησία, την Καθολική, την Αγγλικανική, τη Πρεσβυτεριανή, την Βαπτιστική ή την Πεντηκοστιανή Εκκλησία ή ακόμη κι εκείνες τις Κατ' Οίκον Εκκλησίες οι οποίες έχουν πρόσφατα σχηματιστεί, βλέπουμε ότι αυτές είναι βασικά δομημένες με τον ίδιο τρόπο, παρά τις προσπάθειες δια μέσου των αιώνων να επιτύχουν εκκλησιαστική διακυβέρνηση σε συμφωνία με την Γραφή.

Αυτές οι προσπάθειες να επιτύχουν σωστή και Γραφική εκκλησιαστική κυβέρνηση έχουν γίνει με πολύ πόνο και με πολύ κόστος. Παρ' όλ' αυτά, άλλα, εκτός από σύντομα χρονικά διαστήματα, εμείς, το σώμα του Χριστού, δεν έχουμε ακόμη αποτελεσματικά αφαιρέσει τους ανθρώπους σαν τους ηγέτες μας, έτσι ώστε ο Χριστός να μπορεί να πάρει την σωστή Του θέση.

Μερικές 'εκκλησιαστικές δομές' οι οποίες έχουν προσπαθήσει να συμμορφωθούν στα 'λόγια του Χριστού' με αυτή την άποψη κι έχουν αφαιρέσει τους ανθρώπους από την ιεραρχική τους θέση σαν ηγέτες, δεν έχουν σωστά αναγνωρίσει την λειτουργία του Αγίου Πνεύματος. Είτε ο 'Λόγος' τοποθετείται σε μια θέση που ανήκει στο 'Άγιο Πνεύμα, ή μάλλον αντί να οδηγούνται από το 'Άγιο Πνεύμα, οι άνθρωποι οδηγούνται από την ψυχή όπου η σάρκα και τα δαιμόνια πλαστογραφούν την οδηγία του Αγίου Πνεύματος.

Η Χαρισματική Επανάσταση

Από το μέσο της δεκαετίας του 1950 ότι έχει γίνει γνωστό σαν την Χαρισματική Οικουμενική Ανανέωση, έχει προκαλέσει εκείνους σε όλα τα δόγματα που είναι αναγεννημένοι να τους δοθεί η ευκαιρία να βαπτιστούν στο 'Άγιο Πνεύμα. Αυτό το Χαρισματικό Κίνημα δεν έχει προκαλέσει πολύ τις υπάρχουσες δομές, αλλά προσπάθησε να ενθαρρύνει τους πιστούς να γεμίσουν με το 'Άγιο Πνεύμα και μετά να οδηγούνται από Αυτόν, ενώ παραμένουν σε αυτές τις δομές.

Ωστόσο, ενώ τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος έχουν μεγαλυθεί και πολύ αναζητηθεί, στη λειτουργία και τη διακονία του Αγίου Πνεύματος σαν Δασκάλου και Οδηγού δεν έχει δοθεί έμφαση, επειδή η αναγνώριση ότι οι άνθρωποι δεν πρέπει να είναι οι δάσκαλοι ή οι αρχηγοί μας, δεν έχει αναγνωριστεί πλήρως. Λόγω αυτού, οι ανθρώπινες δομές έχουν αφαιρεθεί στην θέση τους και διαιωνιστεί. Ακόμη σε κάθε νέα δομή, οικοδομημένη για τον Κύριο μάλλον, παρά από Αυτόν, βλέπουμε ότι αυτές είναι συνήθως χτισμένες στο ίδιο βασικό πρότυπο.

Η αρχαία Εκκλησία

Μερικοί εκκλησιαστικοί ιστορικοί αναγνωρίζουν την αρχή του προβλήματός μας να ξεκινά με τον Ιγνάτιο, έναν προσήλυτο του αποστόλου Ιωάννη, ο οποίος το 115 μ.Χ. έγραψε επτά επιστολές στην Αντιόχεια, λέγοντας ότι θα πρέπει να υπάρχει ένας *μονάρχης*-επίσκοπος πάνω από την εκεί εκκλησία. Ένας *επίσκοπος πάνω από όλους αυτούς*. Αυτός ήταν να αποφασίζει μεταξύ αλήθειας και πλάνης. Εδώ βλέπουμε έναν άνθρωπο να αναλαμβάνει την λειτουργία του Αγίου Πνεύματος.

Ότι εμφανίστηκε να είναι μια καλή ιδέα, που πιθανόν έγινε με καλά κίνητρα, ήταν στην πραγματικότητα αντίθετο με την Γραφή. Εάν επιτρέψουμε η διακονία του Αγίου Πνεύματος να αφαιρεθεί από εμάς, δεν θα μπορούμε να διακρίνουμε την Αλήθεια από την πλάνη ή να οδηγούμαστε από το Πνεύμα.

Σύμφωνα με τους κανόνες του Ιγνατίου, το Δείπνο του Κυρίου ήταν απαγορευμένο χωρίς τον επίσκοπο να είναι παρών. Αυτός είπε: «Να μην κάνει κανείς τίποτε σχετικά με την εκκλησία χωρίς τον επίσκοπο».

Αυτό δεν ήταν, ωστόσο, η αρχή-αρχή του προβλήματος, διότι ο Ιωάννης έγραψε για έναν πιστό που *«αρέσκειται σε πρωτεία ανάμεσά τους»* (Γ' Ιωάννου 9) και ο Παύλος προειδοποίησε ότι μεταξύ των πρεσβυτέρων της Εκκλησίας στην Έφεσο, άνδρες θα σηκώνονταν που θα αποσπούν τους μαθητές πίσω από τον εαυτό τους (Πράξεις 20:28-32).

Βεβαίως, ο Ιωάννης γράφει ότι όταν η εκκλησία είχε μόλις ξεκινήσει, πολλά πνεύματα του αντιχρίστου είχαν σηκωθεί και ότι αυτοί είχαν βγει *από ανάμεσά τους* (Α' Ιωάννου 2:18-19). Εμείς χρειαζόμαστε να αναγνωρίσουμε ότι αυτό το πρόβλημα πραγματικά προκαλείται από το «πνεύμα του αντιχρίστου»!

Το Πνεύμα του Αντιχρίστου

Η λέξη «Αντίχριστος» συνήθως χρησιμοποιείται για να αναφερθεί σε έναν άνθρωπο που θα σηκωθεί στους έσχατους καιρούς, ο οποίος θα λατρευθεί από όλο τον κόσμο και που καλείται αλλιώς, 'Το Θηρίο' (Αποκ. 13), 'ο άνθρωπος της ανομίας' (Β' Θεσσαλ.2:3), και το 'μικρό κέρατο' στα κεφάλαια 7,8 και 11 του βιβλίου του Δανιήλ.

Αν και η λέξη 'Αντίχριστος' έχει υιοθετηθεί σαν τον περιεκτικό τίτλο του ανθρώπου που θα αντιταχθεί στους αγίους, η λέξη 'αντίχριστος' δεν βρίσκεται πουθενά αλλού στην Αγία Γραφή, εκτός των τριών επιστολών του Ιωάννη.

Ο Ιωάννης αναφέρει 'τον Αντίχριστο', και πολλά πνεύματα αντιχρίστου, και προχωράει να μας πει τι είναι εκείνο που μας ικανώνει να σταθούμε ενάντια σε αυτά τα πνεύματα. Ο Ιωάννης μας δείχνει προς το 'χρίσμα' μέσα μας, λέγοντάς μας ότι έχουμε χρίσμα από τον 'Άγιο και τα γνωρίζουμε όλα (Α' Ιωάννου 2:20).

Εξηγεί ότι το 'χρίσμα' που δεχθήκαμε από Αυτόν μένει *μέσα μας*, και ότι δεν έχουμε ανάγκη από κάποιον να μας διδάσκει, αλλά το χρίσμα Του μας διδάσκει, για όλα τα πράγματα, και τι είναι αλήθεια και τι πλάνη (Α' Ιωάννου 2:27).

Πολλοί πιστοί έχουν δυσκολία με την κατανόηση αυτών των εδαφίων επειδή σωστά αναγνωρίζουν εκείνους μέσα στο Σώμα του Χριστού που έχουν διακονία διδασκαλίας. Ωστόσο, ο Ιερεμίας προφήτεψε σχετικά με την Νέα Διαθήκη, ότι «δεν θα διδάσκουν πάλι ο καθένας τον πλησίον του και τον αδελφό του, λέγοντας 'Γνώρισε τον Κύριο', γιατί αυτοί *όλοι θα με γνωρίζουν*, από τον μικρότερο ως τον μεγαλύτερο από αυτούς» διακηρύττει ο Κύριος (Ιερεμίας 31:34). Χρειαζόμαστε να αναγνωρίσουμε ότι οποιοσδήποτε διδάσκει, ακόμη κι αν έχει 'χάρισμα διακονίας' στην εκκλησία, δεν είναι στην πραγματικότητα ο Δάσκαλος. Έχουμε μόνο διανοητική συγκατάθεση και διανοητική κατανόηση, εκτός εάν ότι διδάσκεται είναι παρμένο από τον Διδάσκαλο, το 'Άγιο Πνεύμα, και αποκαλύπτεται στα πνεύματά μας.

Χριστός και Αντίχριστος

Η λέξη 'Χριστός' στα Ελληνικά και 'Μεσσίας' στα Εβραϊκά, σημαίνει 'Χρισμένος'. Ο Ιησούς είναι ο 'Χρισμένος'. Όταν αναγεννηθήκατε και γινώμαστε νέα δημιουργία, ανακαλύπτουμε τον Χριστό μέσα μας, την ελπίδα της δόξας (Κολ.1:27). Έχοντας σταυρωθεί με τον Χριστό δεν είναι πλέον εγώ που ζω, αλλά ο Χριστός που ζει μέσα σε μένα (Γαλ.2:20). Ο Παύλος μας λέει ότι εάν δεν έχουμε το Πνεύμα του Χριστού δεν ανήκουμε σε αυτόν και εάν ο Χριστός

είναι μέσα μας το πνεύμα μας είναι ζωντανό εξαπτίας της δικαιοσύνης (Ρωμ.8:8-10). Έτσι βρίσκουμε ότι έχουμε ένα χρίσμα, που δίνει μαρτυρία στους εαυτούς μας (Α' Ιωάννου 5:10).

Καθώς ο Ιωάννης αναγνωρίζει τα πνεύματα του αντιχρίστου, αυτός επίσης επισημαίνει το 'χρίσμα μέσα μας' από τον 'Χρισμένο' σαν την σίγουρη υπεράσπισή μας, γιατί λέει, ότι 'μεγαλύτερος είναι Αυτός (ο Χριστός) που είναι μέσα σας από αυτόν που είναι μέσα στον κόσμο (Α' Ιωάννου 4:4). Αυτός μας λέει ότι ο Ιησούς Χριστός μένει μέσα μας, διά του Πνεύματος (του Χριστού) που μας έχει δώσει (Α' Ιωάννου 3:24), και έτσι ο Ιωάννης είναι ικανός να μας παροτρύνει να 'δοκιμάσουμε τα πνεύματα' (Α' Ιωάννου 4:1).

Αντίχριστος μπορεί να σημαίνει 'έναντια στον Χριστό' ή 'αντί του Χριστού', είτε 'κάποιον που αναλαμβάνει την μορφή του Χριστού' (Vine's Dictionary of Bible Words), ένα καλό αντίγραφο ή παραποίηση.

Ο Ιωάννης συνδέει τους 'ψευδοπροφήτες' με αυτά τα πνεύματα του αντιχρίστου στο Α' Ιωάννου 4:1, και γνωρίζουμε ότι πολλοί 'ψευδόχριστοι' και πολλοί 'ψευδοπροφήτες' θα εγερθούν, και θα δείξουν μεγάλα τέρατα και σημεία, πριν την επιστροφή του Κυρίου, έτσι ώστε να παροδηγήσουν (διότι αυτός είναι ο σκοπός τους), εάν είναι δυνατόν, ακόμη και τους εκλεκτούς (Ματθ.24:24).

Όσο η αρχαία Εκκλησία έβλεπε αυτά τα πνεύματα του αντιχρίστου να ελευθερώνονται, τόσο βλέπουμε ακόμα και σήμερα να παροδηγούν πολλούς καθώς η «οικονομία της εκκλησίας» πλησιάζει να τελειώσει (Ματθ.24:11).

Η απόλυτη αναγκαιότητα για την δική μας πνευματική επιβίωση είναι εμείς να μένουμε σε Αυτόν και να οδηγούμαστε σε όλη την Αλήθεια από το Άγιο Πνεύμα κι έτσι να ασφαλιζόμαστε ότι είμαστε κάτω από την ηγεσία του Χριστού ώστε ο Ιησούς να είναι ο Κύριός μας, η Κεφαλή μας, και ο Βασιλιάς μας. ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΓΙΑΤΙ Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΕΧΕΙ ΤΟΣΟ ΠΑΝΟΥΡΓΑ ΠΛΑΝΗΣΕΙ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΤΗΝ ΘΕΣΗ ΕΚΕΙΝΗ ΟΠΟΥ ΔΕΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΟ 'ΧΡΙΣΜΑ ΜΕΣΑ ΜΑΣ' ΑΛΛΑ ΤΟ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ ΜΕ ΤΗΝ 'ΗΓΕΣΙΑ ΑΠΟ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ' ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΜΕ ΤΗΝ ΤΑΞΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΕΑ ΔΙΑΘΗΚΗ.

Νέα και Παλαιά Διαθήκη

Είναι σπουδαίο να αναγνωρίσουμε ότι η τάξη του Θεού κάτω από την Παλαιά Διαθήκη είναι διαφορετική από την Νέα.

Κάτω από την Παλαιά Διαθήκη ο λαός του Θεού δεν ήταν αναγεννημένος από το Πνεύμα και έτσι ήταν ανίκανοι να οδηγηθούν από το Άγιο Πνεύμα. Ο Θεός μιλούσε και επικοινωνούσε με τον λαό Του Ισραήλ, διαμέσου των Προφητών, των Βασιλιάδων και των Ιερέων. Η παλαιά τάξη του Θεού αντανακλούσε εκείνη του κόσμου που ήταν μια ιεραρχική δομή με αρχηγούς ως αρχηγούς.

Ωστόσο, κάτω από την Νέα Διαθήκη η τάξη του Θεού άλλαξε! Δεν υπάρχουν πλέον ιερείς να στέκονται μεταξύ Θεού και ανθρώπου, διότι όλοι οι πιστοί είναι τώρα ιερείς (Α' Πέτρου 2:9). Κάτω από την Νέα Διαθήκη υπάρχει μόνο ένας Βασιλιάς, ο ένας και μοναδικός Κύριος, ο Κύριος Ιησούς. **'ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ'** (Ματθ.23:8).

Στους Αριθμούς 16 διαβάζουμε όπου ο Κορέ επαναστάτησε εναντίον της Παλαιάς τάξης παραπονούμενος ότι ο Μωϋσής και ο Ααρών είχαν υψώσει τους εαυτούς τους πάνω από την συνάθροιση, αλλά αυτή η ιεραρχική τάξη ήταν διαταγμένη από τον Θεό για εκείνο τον καιρό. Η ανταρσία ήταν πρόκληση της σωστής τάξης του Θεού. Τώρα η θεϊκή τάξη της Νέας Διαθήκης είναι το ακριβώς αντίθετο. Η σωστή Του τάξη είναι ότι εμείς θα πρέπει όλοι να είμαστε στο ίδιο επίπεδο. Ο Ιούδας προειδοποιεί, «Αλλοίμονο σ' αυτούς, επειδή... απολέστηκαν στην αντιλογία του Κορέ» (Ιούδας 11). Αυτός δεν εννοεί ότι θα πρέπει να αναγνωρίζουμε αρχηγούς, αλλά ότι εμείς θα πρέπει να εξασφαλίσουμε ότι η σωστή τάξη του Θεού θα διατηρείται.

Ιεραρχία ή Όχι;

Να είσαι μέρος ενός ιεραρχικού συστήματος δεν είναι από μόνο του λάθος. Μέσα στον κόσμο, στον οποίο ο Κύριος μας τοποθέτησε με τον όρο ότι 'είμαστε σ' αυτόν, αλλά όχι από αυτόν', είμαστε μέρος των ιεραρχικών κοσμικών δομών και ενθαρρυνόμαστε να υποτασσόμαστε σε αυτές τις εξουσίες (Ρωμαίους 13). Ωστόσο, όσον αφορά την Εκκλησία, ο Ιησούς είπε 'ξέρετε ότι οι άρχοντες των εθνών τα Κατακυριεύουν, και οι μεγάλοι τα κατεξουσιάζουν, όμως **ΔΕΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΤΣΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΑΣ**, αλλά όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας, ας είναι υπηρέτης σας' (Ματθ.20:25-26). Δεν θα έπρεπε να υπάρχει άσκηση εξουσίας διαμέσου θέσης μέσα στην εκκλησία.

Ο Ιησούς μας λέει 'Εσείς όμως, μην κληθείτε Ραββί, γιατί ένας είναι ο δικός σας δάσκαλος (ο Χριστός), ενώ εσείς ΟΛΟΙ ΕΙΣΤΕ ΑΔΕΛΦΟΙ!' Ο Ιησούς είπε, 'Και πατέρα σας μην καλέσετε κάποιον πάνω στη γη, γιατί ένας είναι ο δικός σας Πατέρας, ο ουράνιος. **ΜΗΤΕ ΚΛΗΘΕΙΤΕ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ** (=Οδηγοί, Ηγέτες¹), γιατί καθηγητής σας(=Οδηγός, Ηγέτης), είναι Ένας ο Χριστός. Αλλά ο μεγαλύτερός σας, να είναι διάκόνός σας. Όποιος, λοιπόν, υψώσει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, και όποιος ταπεινώσει τον εαυτό του, θα υψωθεί' (Ματθ. 23:8-12, Μετάφραση 'ΒΙΒΛΟΣ').

Έτσι εμείς βλέπουμε ότι είμαστε όλοι αδελφοί, μέρος της εκκλησίας του Ιησού Χριστού, η οποία δεν έχει ιεραρχική δομή και όπου καμία εξουσία δεν πηγάζει από έναν άνθρωπο (κύριο) προς έναν άλλον □ ακόμη αυτό είναι αντίθετο προς την πλειοψηφία των δομών εκκλησιαστικής διακυβέρνησης που παρατηρούμε στις εκκλησιαστικές αποχρώσεις, οι οποίες ασφαλίζουν ότι ο Ιησούς δεν είναι αποτελεσματικά Κεφαλή εκείνων των δομών. Αν και εκείνοι που ανήκουν στις ανθρωποποιητές δομές μπορεί να λένε ότι Αυτός (ο Ιησούς) είναι η Κεφαλή τους, Αυτός μπορεί αποτελεσματικά να είναι ο Αρχηγός μόνο σε εκείνους που οδηγούνται από το Πνεύμα.

Εκείνοι που βλέπουν τους εαυτούς τους σαν αρχηγούς, τείνουν να μην αναγνωρίζουν το αποτέλεσμα αυτής της πλάνης, γιατί οι ίδιοι είναι βασικά ελεύθεροι από την εξουσία των ανθρώπων επάνω τους. Πολύ διδασκαλία τα τελευταία χρόνια έχει ενδυναμώσει την πλάνη ότι εάν δεν υποτάσσεσαι στην 'εξουσία' εκείνων που είναι από πάνω

¹ Βλέπε υποσημείωση 196 στη σελ.71 της Καινής Διαθήκης εκδόσεων 'ΒΙΒΛΟΣ', κείμενο-μεταγλώττιση. Επίσης **Λεξικόν Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας ΣΤΑΜΑΤΑΚΟΥ**, λήμμα «καθ-ηγέομαι»(κατά+ηγέομαι)=δεικνύω την οδό, χρησιμεύω ως οδηγός..Εξ αυτού το «καθηγητής»=οδηγός, διδάσκαλος.

σου, είσαι σε ανταρσία. Είναι αυτή η πλάνη που κρατάει την εκκλησία σε δεσμά. Τα μέλη του σώματος του Χριστού μ' αυτό εμποδίζονται από το να οδηγούνται από το Άγιο Πνεύμα, και είναι ανίκανα να διακρίνουν τα πνεύματα πλάνης και έτσι είναι ανοιχτά στην εξαπάτηση. Αυτή η εξαπάτηση αυξάνεται τώρα που ο καιρός της επιστροφής του Κυρίου πλησιάζει εγγύτερα.

Τι λένε οι Γραφές

Στη Καινή Διαθήκη η λέξη «οδηγός» χρησιμοποιείται μόνο για τυφλούς ηγέτες τυφλών στο Ματθ.15:14 και Ματθ. 23:16! Η λέξη «καθηγητές» επίσης σημαίνει οδηγοί και χρησιμοποιείται στο Ματθ.23:10 όπου ο Ιησούς μας λέει να μην είναι κανένας!

Εκείνοι που προσπαθούν να υπερασπίσουν το παρόν εκκλησιαστικό σύστημα συχνά παραθέτουν από την προς Εβραίους επιστολή όπου η λέξη «ηγούμενος» βρίσκεται. Στην Εβραίους 13:7 μας λέγεται να μιμούμαστε την πίστη εκείνων που «προϊστανται».

Εύκολα παρανοούμε την θέση των αδελφών που προϊστανται ή μας οδηγούν, γιατί δεν θα πρέπει να κάνουμε ό,τι λένε, σαν ένας που παίρνει εντολές από έναν με εξουσία πάνω σε μας, αλλά μάλλον να «μιμούμαστε», διότι αυτοί οδηγούν μόνο το δρόμο, ενώ βρίσκονται κάτω από την εξουσία του Βασιλιά τους, όπως θα έπρεπε κι εμείς να βρισκόμαστε.

Στην Εβραίους 13:17, ο συγγραφέας της επιστολής μας λέει να υπακούμε 'αυτούς που μας οδηγούν' (ηγούνται) και να υποτασσόμαστε σ' αυτούς γιατί αγρυπνούν για τις ψυχές μας. Η λέξη είναι «πειθεστε» στο κείμενο και η υπακοή που προτείνεται δεν είναι από την υποταγή στην εξουσία, αλλά είναι αποτέλεσμα πειθούς. (Vine Dictionary of Bible Words)

Εκείνοι οι αδελφοί που είναι πιο ώριμοι και μας οδηγούν μπροστά είναι να αγρυπνούν για τις ψυχές των λιγότερο ώριμων, αλλά δεν θα έπρεπε ποτέ να σχετίζονται με τους αδελφούς τους με τέτοιο τρόπο σαν να παίρνουν την θέση του Ιησού στην ζωή τους ή να ασκούν οποιαδήποτε κυβέρνηση ή εξουσία λόγω μιας 'θέσεως' που ποτέ δεν είχαν πραγματικά.

Τελευταία βρίσκουμε την λέξη «προϊσταμαι» που σημαίνει να στέκομαι μπροστά ή να προεδρεύω στην Ρωμαιοίς 12:8. Πάλι αυτό είναι ένα επίθετο και περιγράφει εκείνους τους αδελφούς που «οδηγούν». Αυτό μπορεί να σημαίνει ότι οδηγούν γενικά ή οδηγούν για μια συγκεκριμένη συνάντηση ή συγκέντρωση. Γιατί για να υπάρχει η τάξη του Θεού σε κάθε συνάντηση είναι σωστό να έχουμε έναν αδελφό να 'προεδρεύει', όχι για να ασκεί έλεγχο, αλλά για να εξασφαλίσει ότι η ηγεσία του Κυρίου, που εργάζεται διαμέσου ανθρώπων, διατηρείται, και να εξασφαλίσει ότι ο Σατανάς κρατείται από το να λεηλατήσει τη συνάντηση. Αυτή είναι η λειτουργία των πρεσβυτέρων που δεν είναι *πάνω* απ' το ποίμνιο, αλλά *μεταξύ* του ποιμνίου² και που οδηγούν το ποίμνιο (δείτε Α' Τιμ. 5:17), όχι σαν μια μόνιμη «θέση» αλλά σαν μια συνεχή λειτουργία όποτε χρειάζεται. Αυτό δεν βάζει τους πρεσβυτέρους 'πάνω' από το ποίμνιο. Βεβαίως οι πρεσβύτεροι είναι να εξασφαλίζουν ότι ο Ιησούς είναι σωστό πάνω από κάθε έναν πιστό, ενθαρρύνοντας, διδάσκοντας και προτρέποντας τους αδελφούς τους να ακούνε τον Κύριο για τους ίδιους ώστε το συλλογικό τοπικό Σώμα να οδηγείται από το Πνεύμα. Αυτή η λειτουργία είναι πολύ διαφορετική από αυτή που αναλαμβάνεται από «πρεσβυτέρους» σε ιεραρχικές εκκλησιαστικές δομές όπως βρίσκεται στα διάφορα δόγματα. Είναι καιρός να αποκατασταθεί η σωστή λειτουργία των πρεσβυτέρων μέσα στην εκκλησία. Δεν είναι εύκολο γιατί πολλοί προτιμούν να ακολουθούν ανθρώπους, παρά να μάθουν πως ο Κύριος μιλάει σε μας προσωπικά και πως οδηγούμαστε από Αυτόν.

Εκκλησιαστικές Ονομασίες

Κάθε δομή, από την φύση της, παίρνει ένα όνομα για τον εαυτό της, που είναι ότι η αγγλική λέξη «denomination» πραγματικά σημαίνει. Το μόνο όνομα που θα έπρεπε να είναι πάνω από την αληθινή Εκκλησία είναι 'Ιησούς Χριστός', γιατί *είμαστε* η Εκκλησία του Ιησού Χριστού. Ενώ μπορεί να περιγράψουμε μια ομάδα συγκεκριμένων πιστών σαν την εκκλησία σε 'μία συγκεκριμένη πόλη', ή την εκκλησία που συναθροίζεται στο 'σπίτι του τάδε', αυτό είναι μόνο περιγραφικό και όχι το όνομά τους. Η Εκκλησία που συναθροίζεται στο σπίτι του Γιάννη, ωστόσο, δεν είναι η «Εκκλησία του Γιάννη», αλλά εκείνο το μέρος του σώματος που συναντιέται στο σπίτι του Γιάννη.

Με το να ονομάζουν τους εαυτούς τους, ομάδες πιστών έχουν τοποθετήσει ένα όνομα άλλο παρά του Ιησού πάνω στους εαυτούς τους και αποτελεσματικά αφαιρούν τον Ιησού από την σωστή του Ηγεσία, γιατί όλες οι ονομασμένες ομάδες έχουν 'αρχηγούς' που από 'θέση' έχουν γίνει κεφαλή.

Όταν ο Θεός κίνησε το Πνεύμα Του, στις αρχές του 1900 μεταξύ των πιστών που συγκεντρώνονταν σε μια παλιά αποθήκη στην οδό Αζούζα στο Λος Άντζελες, ο Κύριος είπε σε έναν αυτόπτη μάρτυρα, τον Φρανκ Μπαρτλμαν, ότι «πρόκειται να οργανωθούν» και ουσιαστικά να αφαιρέσουν την κίνηση του Θεού από Αυτόν. Αυτό συνέβη όταν τοποθέτησαν ένα όνομα πάνω στη πόρτα, «Ιεραποστολή της Αζούζα Στρητ». Το Άγιο Πνεύμα μετακόμησε εκείνη την μέρα σε μια άλλη τοποθεσία! Η κατανόηση του Φρανκ Μπαρτλμαν ήταν ότι ο Θεός δεν θέλει ένα «διαιρεμένο» πνεύμα. 'Ό,τι ο Θεός ήθελε ήταν ένα κανάλι διαμέσου του οποίου θα ευαγγέλιζε τον κόσμο, ένα πράγμα που δεν μπορεί να εκπληρώσει με ένα «διαιρετικό πνεύμα». 'Ο λαός του Θεού πρέπει να είναι ελεύθερος από τον Ιεραρχισμό', έγραψε σ' εκείνη την περίπτωση.

Μέλη

Για να γίνουμε αποτελεσματικά, μέρος μιας εκκλησιαστικής ονομασίας, ένας πρέπει να γίνει μέλος της, κάνοντας αναγκαία κάποια δέσμευση ή υποταγή προς την 'ονομασμένη ομάδα', και συμφωνία να υποτάσσεται στην εξουσία

² Σημ.Μεταφραστή: Στην Α' Πέτρου 5:2 λέει «*Να ποιμάνετε το αναμεταξύ σας ποίμνιο του Θεού*». Κι όχι το ποίμνιο που έχετε από κάτω σας! Ούτε το ποίμνιο ανήκει σε σας! Ανήκει μόνο στον Θεό. Είναι το ποίμνιο του Θεού.

της αναγνωρισμένης ανθρωπίνης ηγεσίας πάνω στον εαυτό του.

Όταν αναγεννηθήκατε βαπτίζομαστε *από το Πνεύμα στο* σώμα του Ιησού γινόμενοι μέλη του σώματός Του, που είναι η εκκλησία. Αυτό είναι το 'ένα βάπτισμα' που αναφέρεται στην Εφεσίους 4:5. 'Όλοι εμείς βαπτιστήκαμε διαμέσου του ενός Πνεύματος σε ένα σώμα' (Α' Κορ. 12:13). Εμείς, που είμαστε αναγεννημένοι, επειδή είμαστε ήδη μέλη ο ένας του άλλου, *προσταζόμαστε* να αγαπάμε ο ένας τον άλλον καθώς ο Ιησούς μας αγάπησε. Η αγάπη Του για μας, οδήγησε Αυτόν να πεθάνει για μας. Μια δέσμευση πέρα από αυτή, δεν είναι βιβλική. Ωστόσο, να 'υποσχεθούμε' να είμαστε δεσμευμένοι σε όποια συγκεκριμένη ομάδα φέρνει μία δέσμευση. Το να κάνουμε μια υπόσχεση περιγράφεται από τον Ιησού ως 'κακό' στο Ματθ.5:37. «Αλλ' ο λόγος σας ας είναι Ναι, ναι. Όχι, όχι. Μάλιστα, το περισσότερο απ' αυτά είναι από τον πονηρό», είναι ότι διδάξε ο Ιησούς. Δείτε επίσης Ιάκωβος 5:12. Χρειάζεται να μετανοήσουμε γι' αυτά τα πράγματα και να απορρίψουμε τέτοιες δεσμεύσεις στο όνομα του Ιησού, ζητώντας συγχώρηση ώστε Αυτός να μπορέσει να μας αποκαταστήσει σ' αυτή την 'έσχατη ώρα', γιατί ενωνόμενοι με τις ποικιλλώνυμες εκκλησιαστικές ομάδες, μας ξεχωρίζει από το υπόλοιπο του αληθινού σώματος, επειδή υπάρχει μόνο μία Εκκλησία.

Η θέση του Χρήματος

Για να υποστηρίξουν την μόνιμη ηγεσία, οι εκκλησιαστικές δομές πληρώνουν τους αρχηγούς τους. Τα χρήματα για να το κάνουν, συνήθως έρχονται από τα δέκατα που δίνονται από εκείνους που είναι κάτω από τέτοιους ηγέτες. Ενώ τα δέκατα ήταν βιβλικά κάτω από την Παλαιά Διαθήκη και μέρος της τάξης του Θεού για την συντήρηση του αναγκαίου Λευιτικού Ιερατείου, η διδασκαλία του δεκάτου δεν βρίσκεται στην Καινή Διαθήκη, αν και γίνεται αναφορά στον Αβραάμ που έδωσε δέκατο απ' όλα τα λάφυρα του πολέμου (όχι από εισόδημα!) στην Εβρ.7:4. Ωστόσο, πουθενά δεν μας λέγεται στη Καινή Διαθήκη να 'δίνουμε το δέκατο', μόνο 'να δίνουμε προαιρετικά'. Το Δέκατο υποστηρίζεται από την Γραφή χρησιμοποιώντας επιλεγμένα εδάφια της Παλαιάς Διαθήκης αλλά πάλι χρειάζεται να καταλάβουμε ότι δεν είμαστε πλέον κάτω από την παλαιά οικονομία. Όταν ένας εξετάσει ΟΛΑ τα εδάφια της Παλαιάς Διαθήκης είναι δύσκολο να δικαιώσει την παρούσα πρακτική μέσα στην Εκκλησία. Δείτε π.χ. Δευτ.12:17, 14:23, 26:12.

Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα πρέπει να δίνουμε σε εκείνους που μας διακονούν, ούτε ότι θα πρέπει να διακονούμε ΜΟΝΟ εάν δεχόμαστε πληρωμή. Δωρεάν λάβαμε και γι' αυτό μας λέει ο Ιησούς, 'δωρεάν να δίνουμε' (Ματθ.10:8). Δεν θα πρέπει να φιμώνουμε βόδι που αλωνίζει (Α' Κορ.9:9), αλλά δεν θα πρέπει να πληρώνουμε μια εκκλησιαστική ιεραρχία για να είναι πάνω από μας, ή να τοποθετούμε εκείνους με χάρισμα διακονίας σε 'θέση' πάνω από εμάς, κάνοντας *αυτούς* ένα υποκατάστατο ιερατείου που απαιτεί δέκατα.

Τα Χαρίσματα Διακονίας

Στην Εφεσίους 4 εξηγείται ότι στο καθένα από μας δόθηκε χάρη σύμφωνα με το μέτρο της δωρεάς του Χριστού και όταν αναλήφθηκε πάνω απ' όλους τους ουρανοί, Αυτός έδωσε μερικούς σαν αποστόλους, και μερικούς σαν προφήτες, και μερικούς σαν ευαγγελιστές και μερικούς σαν ποιμένες και δασκάλους, για τον καταρτισμό των αγίων (εδάφια 7 και 11).

Όλοι αναγνωρίζουμε αυτά τα 'χαρίσματα διακονίας' αλλά υπάρχει επιθυμία πολύ μεγάλη να τους βάλουμε πάνω από μας και να υποτασσόμαστε σ' αυτούς. Όλοι πρέπει να υποτασσόμαστε όχι προς αυτούς προσωπικά, αλλά στην εξουσία του «λόγου που δίνεται από το Πνεύμα» ώστε τα 'χαρίσματα διακονίας' να μπορούν να διακονούν από το Άγιο Πνεύμα.

Μια κοινή μορφή εκκλησιαστικής δομής μέσα στις εκκλησιαστικές ονομασίες βλέπει τους 'πάστορες' τοποθετημένους στην *θέση* του ποιμένα πάνω από το ποίμνιο τους: ένα ποίμνιο με όνομα, εγγραφή μέλους και δέκατα. Αυτοί οι πάστορες μπορεί βεβαίως να είναι τα 'χαρίσματα διακονίας' του 'ποιμένα' που δίνονται από τον Κύριο στην εκκλησία Του, αλλά ουσιαστικά καταστρέφουμε την διακονία τους με το να τους αφαιρέσουμε από την υπηρεσία και να τους επιτρέψουμε να γίνουν κύριοι πάνω σε ένα ποίμνιο που λανθασμένα αναγνωρίζουν ότι είναι δικό τους.

Η ιδιοκτησία από αυτούς τους πάστορες των ποιμνίων τους μπορεί μόνο να επιτευχθεί εάν το ποίμνιο έχει υποταχθεί στην εξουσία τους από κάποια μορφή δέσμευσης και ιδιότητα μέλους. Μια κι ένας πιστός το έχει κάνει αυτό, ο πάστορας είναι βεβαίως πάνω απ' εκείνον τον πιστό και είναι ικανός να ασκεί εξουσία. Η αποτυχία να υποταχθείς σ'αυτή την κατάσταση αποκαλείται 'ανταρσία', αλλά αυτή η εξουσία, η υποταγή και η ανταρσία είναι όλες αντίθετες στην Βασιλεία του Θεού και την σωστή θείκη τάξη στην Εκκλησία.

Η λέξη 'διάκονος' σημαίνει 'υπηρέτης'. Παρά τις προσπάθειες να μιλάνε για 'υπηρετική ηγεσία', αυτοί οι όροι αμοιβαία αποκλείουν ο ένας τον άλλον. Ένας 'υπηρετικός ηγέτης' καθώς βρίσκεται στις εκκλησιαστικές ονομασίες δεν θα πρέπει να βρίσκεται στο σώμα του Χριστού. Ένας υπηρέτης θα πρέπει να είναι υπηρέτης!

Ο Ιησούς διδάξε ότι ο μεγαλύτερος θα είναι ένας υπηρέτης που πλένει τα πόδια των αδελφών του, που θα εργάζεται δωρεάν και δεν θα ασκεί καμιά εξουσία, γιατί ένας υπηρέτης, ένας δούλος, από την ίδια σημασία της λέξης, δεν ασκεί καμιά εξουσία!

Σε άλλα 'χαρίσματα διακονίας' όπως οι ευαγγελιστές, μερικές φορές τους δίνεται η θέση του 'πάστορα' πάνω από εκκλησίες, ακόμα κι αν το χάρισμά τους δεν είναι εκείνο του 'ποιμένα'. Έτσι έχουμε ουσιαστικά καταστρέψει την διακονία και την κληση πολλών χρισμένων ανδρών. Χρειαζόμαστε να ελευθερώσουμε αυτούς τους άνδρες από τα δεσμά του τίτλου και της θέσης και να επιτρέψουμε σ'αυτούς μια ακόμη φορά να οδηγηθούν και να χρησιμοποιηθούν καθώς το Άγιο Πνεύμα κατευθύνει κάτω από την Ηγεσία του Κυρίου Ιησού Χριστού.

Έτσι ποιος είναι Υπεύθυνος:

«Θα χτίσω την εκκλησία μου και πύλες άδη δεν θα υπερισχύσουν εναντίον της», Ματθ.16:18

Ο Ιησούς είπε ότι θα έχτιζε την Εκκλησία Του, έτσι ώστε να μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι ΑΥΤΟΣ θα το κάνει και οι προσπάθειες του σατανά να το εμποδίσει, δεν θα πετύχουν. Ωστόσο, εάν εμείς, που είμαστε αναγεννημένοι μέσα στην Εκκλησία Του, που είναι το σώμα Του, έχουμε κάνει άλλους κεφαλή, τοποθετώντας ανθρώπους μεταξύ των εαυτών μας και του Ιησού, έχουμε εμποδίσει τον Ιησού απ' το να είναι αποτελεσματικά η Κεφαλή μας, και ο Κύριός μας. Ενώ το αποτέλεσμα μπορεί να είναι μικρότερο ή μεγαλύτερο, αυτό παρ' όλ' αυτά έχει ένα επιδεινούμενο αποτέλεσμα πάνω στο πνευματικό μας περπάτημα. Η έκταση της επίδρασης πάνω σε μας εξαρτάται από την δύναμη των πνευμάτων του αντιχρίστου και της θρησκείας, που επιφέρουν πνευματικό θάνατο. Ο χωρισμός από την Κεφαλή μας παράγει πνευματικό θάνατο αργά ή γρήγορα, και προκύπτει στην αναποτελεσματικότητά μας! Σαν 'αλάτι' χάνουμε την αρμύρα μας. Σαν 'φώτα' σκοτεινιάζουμε ή κρυβόμαστε.

Ο χωρισμός από την Κεφαλή μας, μας προκαλεί να χάσουμε την ικανότητά μας να 'διακρίνουμε' και χάνουμε την ικανότητα να ακούμε τη φωνή του Ιησού. Μπορεί να γίνουμε ενήμεροι ότι δεν μπορούμε πλέον να ακούμε τη φωνή του Ποιμένα μας, ή χειρότερα, να αρχίσουμε να οδηγούμαστε απ' τη σάρκα μας ή λάθος πνεύματα. Μπορεί ακόμη να μην αναγνωρίζουμε ότι ο Ιησούς δεν είναι πλέον ανάμεσά μας! Είμαστε σε μεγάλο κίνδυνο εάν πάσουμε να ακούμε τον Κύριο.

Ο Ιησούς διακήρυξε στην Εκκλησία της Λαοδικείας ότι Αυτός θα τους ξεράσει από το στόμα Του (Αποκ. 3:14-22). Ο Ιησούς είπε σ' αυτούς ότι στέκονταν στην πόρτα και χτυπούσε και εάν κάποιος άκουγε τη φωνή Του και άνοιγε την πόρτα, Αυτός θα έμπαινε μέσα σ' αυτόν, και θα δειπνούσε μαζί του και αυτός με τον Ιησού (εδ.20). Η Εκκλησία της Λαοδικείας είχε πάψει να ακούει τη φωνή του Κυρίου της. Αυτός, γι' αυτό, δεν ήταν πλέον ανάμεσά τους και αυτοί δεν το αναγνώρισαν ακόμη!

Εάν ο Ιησούς είναι ο Ποιμένας μας, μπορούμε να ακούμε τη φωνή Του επειδή ο Ιησούς είπε, «Τα δικά μου πρόβατα ακούν τη φωνή μου, κι εγώ τα γνωρίζω, και με ακολουθούν» (Ιωάν.10:27), και «καθένας που είναι από την αλήθεια, ακούει τη φωνή Μου» (Ιωάν.18:37β). Το να ακούμε τη φωνή του Ποιμένα και να οδηγούμαστε από το Πνεύμα του Θεού είναι και τα δύο μέρος του περπατήματός μας κατά το Πνεύμα. Όταν αρχικά πιστέψαμε, το Πνεύμα το ίδιο έφερε μαρτυρία με το πνεύμα μας ότι ήμασταν παιδιά του Θεού.(Ρωμ.8:16). Το περπάτημά μας κατά το Πνεύμα άρχισε. Ακόμη και πριν αναγεννηθούμε το Άγιο Πνεύμα μας έλεγχε περί αμαρτίας και δικαιοσύνης (Ιωάν.16:8). Όταν αρχικά πιστέψαμε, δια του Πνεύματός Του, ο Κύριος ήταν ικανός να 'διανοίξει το νου μας για να καταλάβουμε τις Γραφές', καθώς Αυτός έκανε για τους μαθητές την μέρα που αναστήθηκε από τους νεκρούς (Λουκ.24:45). Η διακονία του Αγίου Πνεύματος είναι σε ισχύ ακόμη και πριν απ' την αναγέννησή μας, αλλά αυτό χρειάζεται να διαφοροποιηθεί από την ενδυνάμωσή μας με δύναμη από ψηλα, που οι μαθητές έλαβαν όταν ο Ιησούς τους βάπτισε με το Άγιο Πνεύμα στην πρώτη Πεντηκοστή μετά την ανάστασή Του. Έτσι, το 'χρίσμα μέσα μας' αρχίζει να μας διδάσκει για όλα τα πράγματα και το Πνεύμα της Αλήθειας αρχίζει να μας οδηγεί σε όλη την Αλήθεια, για να δοξάσει τον Ιησού, να πάρει από τα δικά Του και να τα φανερώσει σε μας (Ιωάννης 16:13).

Καθώς κάθε πιστός 'οδηγείται από το Πνεύμα' η 'εκκλησία ως συγκροτημένο σώμα' μπορεί παρόμοια να 'οδηγηθεί από το Πνεύμα'. Όταν η εκκλησία πρώτα ξεκίνησε, ήταν η συνάθροιση που διάλεξε τις διακονίες που έπρεπε να υπηρετούν στα τραπέζια (Πράξεις 6:2-3). Στις Πράξεις 15:22 'φάνηκε εύλογο στους αποστόλους και τους πρεσβυτέρους, μαζί με ολόκληρη την εκκλησία, να εκλέξουν από ανάμεσά τους κάποιους άνδρες και να στείλουν στην Αντιόχεια'. Αυτά τα γεγονότα δεν περιγράφουν μια διαδικασία 'εκλογών' εκείνων που προτιμούσαν, αλλά διάκρισης ποιους δείχνει το Άγιο Πνεύμα.

Η οδηγία μας, μαζί ατομικά και συλλογικά, είναι δυνατή μόνο όταν αναγνωρίσουμε ότι ο Πατέρας έχει ένα σχέδιο και σκοπό που Αυτός επιθυμεί να περπατήσουμε σ' αυτό. Ότι ο Ιησούς είναι η Κεφαλή μας και σαν Ηγέτης θα λείπει στο Σώμα Του ό,τι αυτός θέλει, και ότι δια του Αγίου Πνεύματος μπορούμε να περπατήσουμε στους σκοπούς της Βασιλείας του Ιησού.

Η θέση ολόκληρης της Εκκλησίας

Χρειαζόμαστε να αποκαταστήσουμε πάλι και να αναγνωρίσουμε την λειτουργία 'ολόκληρης της εκκλησίας', μη κάνοντας τίποτα χωρίς να δίνεται η ευκαιρία σε όλους τους αγίους να διακρίνουν το θέλημα του Κυρίου σε σχέση με το πώς θα τους επηρεάσει. Μετά το πρώτο ιεραποστολικό ταξίδι του Παύλου βλέπουμε ότι κατά την επιστροφή του στην Αντιόχεια, αυτός 'συγκέντρωσε την εκκλησία' μαζί για να αναφέρουν όλα τα πράγματα που ο Θεός είχε κάνει (Πράξεις 14:27). Όταν διαφωνία σηκώθηκε στην Αντιόχεια, ο Παύλος κι ο Βαρνάβας σταλθηκαν στην Ιερουσαλήμ από την εκκλησία (Πράξεις 15:3) και στην επιστροφή τους συγκέντρωσαν τη συναθροιση μαζί για να ακούσουν το γράμμα που στάλθηκε από τους αποστόλους και τους πρεσβυτέρους της Ιερουσαλήμ. Βεβαίως βλέπουμε ότι όλες οι επιστολές του Παύλου, εκτός από τις ποιμαντικές, απευθύνονταν και στέλνονταν σε όλους τους αγίους σε κάθε συγκεκριμένη τοποθεσία.

Η θέση των Πρεσβυτέρων

Ο ρόλος των Πρεσβυτέρων είναι πολύ παρανοημένος. Όταν ο Παύλος πρώτα κήρυξε το ευαγγέλιο σε κάθε πόλη, αυτός ξόδευε αρκετό χρόνο με τους νέους μαθητές του Ιησού. Αργότερα επέστρεψε για να διορίσει πρεσβυτέρους για αυτούς σε κάθε εκκλησία (Πράξεις 14:23). Παρόμοια, ο Παύλος άφησε τον Τίτο στη Κρήτη 'για να διορθώσει τα ελλείποντα και να βάλει σε κάθε πόλη πρεσβυτέρους (Τίτος 1:5). Ένας ρόλος ενός αποστόλου είναι αυτός ο πρώτος διορισμός πρεσβυτέρων.

Βλέπουμε από τη Γραφή ότι ήταν πάντοτε πληθυντικός οι πρεσβύτεροι. Αυτοί δεν ήταν και δεν έπρεπε να είναι, πάνω από τη συναθροιση. Αυτοί ήταν μεταξύ του ποιμνίου στο οποίο έγιναν επίσκοποι για να ποιμένουν την

εκκλησία του Θεού που την απέκτησε με το δικό Του αίμα (Πράξεις 20:28). Ο ρόλος τους ή η λειτουργία τους είναι να βοηθήσουν να εξασφαλιστεί ότι ο Ιησούς είναι η Κεφαλή του ποιμνίου Του, να βοηθήσουν να εξασφαλιστεί ότι κάθε πιστός ακούει τον Κύριο για τον εαυτό του, και ότι η εκκλησία *ως συγκροτημένο σώμα* διακρίνει τι το θέλημα του Κυρίου είναι σε κάθε δεδομένη κατάσταση. Να σφετεριστεί αυτή η 'λειτουργία' είναι εύκολο και επικίνδυνο. Άγριοι λύκοι μεταξύ των πρεσβυτέρων στην Έφεσο, απόσπασαν μαθητές πίσω απ' τον εαυτό τους (Πράξεις 20:30). Χωρίς να το αναγνωρίζουν, εκείνοι οι οποίοι παίρνουν μια θέση πάνω σε ένα ποίμνιο που το καλούν δικό τους, μπορούν να κάνουν ακριβώς το ίδιο πράγμα.

Η θέση των 'Χαρισμάτων Διακονίας'

Ο Ιησούς έχει δώσει χαρίσματα στην εκκλησία Του, μερικούς σαν Αποστόλους, και μερικούς σαν Προφήτες, και μερικούς σαν Ευαγγελιστές, και μερικούς σαν Ποιμένες και Δασκάλους (Εφεσίους 4:11). Εμείς αναγνωρίζουμε αυτά τα χαρίσματα στους αδελφούς μας αλλά εμφανιζόμαστε να είμαστε ανίκανοι να μην τους εξυψώσουμε πάνω από εμας, δημιουργώντας 'θέσεις' για εκείνους που ο Θεός έδωσε 'λειτουργίες' που θα έπρεπε να λειτουργούν 'μεταξύ' μας, κι όχι 'πάνω' σε μας.

Πολλές εκκλησιαστικές δομές έχουν ένα πάστορα ή ποιμένα πάνω σε ένα ποίμνιο που το αποκαλεί δικό του. Αυτό το σχήμα δεν υπάρχει στην Αγία Γραφή!

Δεν χρειαζόμαστε έναν αδελφό μόνιμα να μας ποιμαίνει, αν και στο πρώιμο χριστιανικό περπάτημά μας μπορεί να έχουμε ανάγκη περισσότερη φροντίδα. Βεβαίως δεν χρειαζόμαστε να ανήκουμε στο ποίμνιο του γιατί είμαστε ήδη μέσα στο ποίμνιο. Δεν χρειάζεται να ανήκω στην εκκλησία του γιατί είμαι ήδη μέσα στην εκκλησία.

Τι είναι η Εκκλησία;

Η εκκλησία είναι το Σώμα του Χριστού (Εφεσίους 1:23). Δεν έχουμε δυσκολία με αυτή την αντίληψη όταν εξετάζουμε την Εκκλησία παγκόσμια αλλά φαίνεται να έχουμε μεγάλη δυσκολία με αυτό, όταν εξετάζουμε τη τοπική εκκλησία. Η εκκλησία σημαίνει τους «καλεσμένους έξω». Δεν πηγαίνουμε στην εκκλησία διότι είμαστε ήδη η εκκλησία. Η τοπική εκκλησία συγκεντρώνεται. Η εκκλησία δεν είναι ένα κτίριο, διότι είμαστε ο ναός του Θεού, ατομικά (Α' Κορ.3:16 και 6:19), και συλλογικά (Εφεσίους 2:22). Δεν μπορούμε να ενωθούμε με μία εκκλησία διότι είμαστε ήδη μέλη ο ένας με τον άλλον, μέλη της εκκλησίας.

Επειδή ανήκουμε ο ένας στον άλλον δεν θα έπρεπε να ξεχωρίζουμε τους εαυτούς μας από τους αδελφούς μας, ακόμη κι αν αυτοί ξεχωρίζουν τους εαυτούς τους από μας, το οποίο ανήκει σε ό,τι μία εκκλησιαστική υποδιαίρεση (denomination) αποτελεσματικά κάνει. Ο Ιησούς προσευχήθηκε ώστε 'να είμαστε όλοι εμείς ένα' (Ιωάν. 17:21). Αυτός προσευχήθηκε ώστε εμείς 'εμείς να είμαστε ένα, όπως Αυτός και ο Πατέρας είναι ένα' και 'να είναι σε μια ολοκληρωμένη ενότητα' (εδάφια 22, 23). Έτσι είναι αναγκαίο να αναγνωρίσουμε ο καθένας τον άλλον σαν μέλη της μίας εκκλησίας, είτε αυτό είναι στην παγκόσμια πλευρά της ή στη τοπική της, ακόμη κι όταν μερικοί κρατάνε πεποιθήσεις, δεσμεύσεις και «υποταγή σε ανθρώπους» που αποτελεσματικά τους ξεχωρίζουν αυτούς από μας.

Η Εκκλησία και η Βασιλεία

Μερικοί διαφοροποιούν την Εκκλησία και την Βασιλεία, αλλά όταν γίναμε νέα κτίσματα μεταφερθήκαμε από την κυριαρχία του σκοταδιού στην Βασιλεία του αγαπητού Του Υιού (Κολ. 1:13). Σαν μέρος της Βασιλείας Του, ο Ιησούς *θα έπρεπε* να είναι ο Βασιλιάς μας. Όταν ο Ιησούς είναι Βασιλιάς Αυτός *θα πρέπει* να βασιλεύει στις ζωές μας. Το να έχουμε τον Ιησού ως Βασιλιά είναι ισοδύναμο με το να τον έχουμε Αυτόν ως Κύριο.

Το κήρυγμα της Βασιλείας του Θεού, το οποίο άρχισε πριν ο Ιησούς σταυρωθεί, συνεχίστηκε στις Πράξεις των Αποστόλων (Πράξεις 19:8, 20:25, 28:23,31).

Έχουμε πλανηθεί στο να κηρύπτουμε ένα ευαγγέλιο σωτηρίας μόνο, συνδεδεμένο με την λάθος κατανόησή μας για την εκκλησία και έχοντας δημιουργήσει δομές και οργανώσεις *για* τον Ιησού αλλά που δεν έχουν διαταχθεί *από* Αυτόν. Έχοντας οδηγήσει απίστευτους στον Κύριο και κάνει αυτούς μαθητές του Ιησού, σύντομα τους κάνουμε μαθητές ανθρώπων. Έχουμε γίνει ένοχοι κάνοντας πιστούς μέλη των εκκλησιών μας, διδάσκοντας αυτούς να υποταχθούν σε ανθρώπους και να αποδεχθούν τα δόγματα της συγκεκριμένης εκκλησιαστικής υποδιαίρεσής μας.

Γνωρίζοντας ότι κάτι δεν είναι σωστό, ερευνούμε για 'εκείνο' το οποίο θα φέρει ζωή, αλλά δεν αναγνωρίζουμε ότι έχουμε ξεχωρίσει τους εαυτούς μας και αλλήλους από την Άμπελο. Σε μερικές περιστάσεις εμφανιζόμαστε να 'βρίσκουμε το σωστό' αλλά το να αντιγράψουμε κάθε νέα φόρμουλα δεν εργάζεται και μοιάζει και εκείνο που έμοιαζε ζωντανό, σύντομα να αρχίζει να πεθαίνει μια φορά ακόμη. Το Ευαγγέλιο της Βασιλείας δεν είναι μόνο τα καλά νέα της σωτηρίας, αλλά περιλαμβάνει ολόκληρο το σκοπό του Θεού. Καθώς ο Ιησούς μας διέταξε στο Ματθαίος 28:18-20, θα πρέπει να κάνουμε μαθητές (του Ιησού). Μαθητές είναι εκείνοι που διδάσκονται από Αυτόν. Ο Ιησούς είπε, «*Αυτό το ευαγγέλιο της Βασιλείας θα κηρυχθεί σε όλα τα έθνη και τότε θα έλθει το τέλος (του αιώνα)*» (Ματθ.24:14). Αυτό το ευαγγέλιο θα φέρει διωγμό, γιατί τα πνεύματα του αντιχρίστου δεν μπορούν να επιβιώσουν πλάι πλάι με αυτό. Αυτά μπορούν να επιβιώσουν με το ευαγγέλιο του ευαγγελισμού ΜΟΝΟ! Το ευαγγέλιο του ευαγγελισμού ΜΟΝΟ φέρνει οικουμενισμό, γιατί ακόμη κι αν ισχυρίζεται ότι κρατάει την αγάπη, αυτό δεν κρατάει την Αλήθεια. Όταν το Πνεύμα της Αλήθειας δεν αναγνωριστεί αποτελεσματικά, η εξαπάτηση και η πλάνη σύντομα θα δημιουργήσουν συμβιβασμό, ο οποίος τελικά οδηγεί στον πνευματικό θάνατο.

Ο καιρός του τέλους του αιώνα δεν είναι όμοιος με κανένα άλλο καιρό τα τελευταία 2000 χρόνια. Για 2000 χρόνια τα Ζιζάνια και το Σιτάρι έχουν επιτραπεί να μεγαλώσουν μαζί, αλλά υπάρχει ο καιρός του Θερισμού, ένας καιρός όπου τα Ζιζάνια θα συγκεντρωθούν, θα δεθούν σε δέσμες, και θα κατακαούν, και όπου το Σιτάρι θα συγκεντρωθεί στην αποθήκη του Ιησού (Ματθ.13:30). Ο Ιησούς εξήγησε ότι σ' αυτό τον ειδικό καιρό τα σκάνδαλα και εκείνοι που πράττουν την ανομία θα μαζευτούν ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ, και *τότε* οι ΔΙΚΑΙΟΙ ΘΑ ΛΑΜΨΟΥΝ ΣΑΝ ΤΟΝ

ΗΛΙΟ μέσα στη Βασιλεία του Πατέρα Του (Ματθ.13:42-43). Ο Δανιήλ προφήτευσε γι'αυτό τον καιρό λέγοντας, «Και οι συνετοί θα λάμπουν όπως η λαμπρότητα του στερεώματος, κι αυτοί που επιστρέφουν πολλούς σε δικαιοσύνη, όπως τα αστέρια, στους αιώνες των αιώνων» (Δανιήλ 12:3).

Ο καιρός της επιστροφής του Κυρίου πλησιάζει εγγύτερα. Πιστεύω ότι αυτός ο καιρός του ξεχωρισμού των Ζιζανιών και του Σιταριού έχει ήδη αρχίσει. Για 40 χρόνια, ότι έχει γίνει γνωστό σαν η Χαρισματική Οικουμενική Αναζωπύρωση, έχει κρατήσει την πεποίθηση ότι μπορούμε να ανανεώσουμε τα παλιά ασκία των ανθρωποποίητων εκκλησιαστικών υποδιαίρεσεων μας, με το να αναγνωρίσουμε τη διακονία του Αγίου Πνεύματος πάνω σε πιστούς που δεν έχουν αναγνωρίσει πλήρως τη διακονία του Αγίου Πνεύματος μέσα στους πιστούς.

Ο Σατανάς μπορεί να πλαστογραφήσει χρίσματα πάνω σε πιστούς, αλλά δεν μπορεί να πλαστογραφήσει το χρίσμα μέσα τους. Αυτός ωστόσο, μπορεί να πλανήσει με το να προμηθεύσει μέσα στο ψυχικό μας βασίλειο ένα υποκατάστατο για το χρίσμα μέσα στο πνεύμα μας. Έτσι χρειαζόμαστε να μάθουμε να αναγνωρίζουμε τη διαφορά. Η πνευματική κατανόηση και διάκριση είναι ο μόνος τρόπος να γνωρίζουμε τι είναι από το Πνεύμα της Αλήθειας και τι από το πνεύμα της πλάνης. Αυτή η πνευματική κατανόηση και διάκριση είναι διαθέσιμη σήμερα από το Άγιο Πνεύμα.

Καθώς ο Παύλος προσευχήθηκε για την πρώτη Εκκλησία, έτσι οι χριστιανοί θα πρέπει να προσευχόμαστε παρόμοιες προσευχές με εκείνες που ο Παύλος προσευχήθηκε στην Εφεσίους 1:17, 3:16, Φιλιπ.1:9, Κολ.1:9, Β' Θεσσαλ.1:11, Φιλ. 6, ζητώντας για πνεύμα σοφίας και αποκάλυψης στη γνώση του Θεού Πατέρα και του Κυρίου Ιησού Χριστού, ώστε τα μάτια των καρδιών μας να φωτιστούν. Θα πρέπει να ζητάμε να γεμίσουμε με τη γνώση του θελήματος του Πατέρα με κάθε πνευματική σοφία και κατανόηση γιατί ο Πατέρας θέλει να αποκαλύψει το θέλημά Του σε μας. Χρειάζεται να προσευχόμαστε ώστε η αγάπη μας να αφθονεί περισσότερο και περισσότερο με αληθινή γνώση και κάθε νόηση, έτσι ώστε να διακρίνουμε τα διαφέροντα, και για να βρεθούμε ακατηγόρητοι μέχρι την ημέρα του Χριστού (Εφ. 1:17, Κολ. 1:9, Φιλιπ.1:9).

Τα πνεύματα του αντιχρίστου έχουν γίνει ικανά να μετακινήσουν την Εκκλησία από μια ζωή εν Πνεύματι σε μια θρησκευτική νέκρω για 2000 χρόνια, αλλά τα τελευταία 40 χρόνια έχει γίνει κάτι ασυνήθιστο. Όλες οι προηγούμενες 'κινήσεις του Πνεύματος' είχαν γίνει έξω από τις εκκλησιαστικές δομές, αλλά η κάθε 'κίνηση' τελικά προέκυπτε σε μία νέα εκκλησιαστική υποδιαίρεση, εάν δεν 'καταπίνονταν' πάλι από τη παλιά εκκλησιαστική υποδιαίρεση. Η Χαρισματική Οικουμενική Αναζωπύρωση ωστόσο, έχει γίνει αξιοσημείωτα διαφορετική γιατί έχει προσπαθήσει να 'ανανεώσει' τις εκκλησιαστικές δομές, μια 'ανανέωση' που πολλοί πιστεύουν είναι από τον Θεό και είναι σε εξέλιξη. Αυτή η επιταχυνόμενη Οικουμενική Ενότητα παράγει γρήγορα μια 'ένωση' η οποία θα παράγει την «Μία Παγκόσμια Εκκλησία». Αυτή η 'ενότητα' σε βάρος της αλήθειας, ή μια 'ενότητα της πίστεως', είναι ένα πλαστογραφημένο προϊόν της προσευχής που ο Ιησούς προσευχήθηκε ώστε η Εκκλησία να είναι 'μία' ! Καθώς αυτή η 'ανανέωση' προχωράει στο αποκορύφωμά της μια ήσυχη επανάσταση λαμβάνει μέρος. Ο Κύριος αρχίζει να ανοίγει τα μάτια του λαού Του στις τακτικές οι οποίες πάντοτε έχουν πετύχει στα χέρια του Σατανά. Ο Ιησούς λέει, «Βγείτε έξω από αυτή, ο λαός μου... επειδή οι αμαρτίες της έφθασαν μέχρι τον ουρανό» (Αποκ.18:4-5), αλλά αυτή η έξοδος είναι χωρίς καμμία αξία εκτός εάν έρθουμε έξω προς Αυτόν. Φαίνεται ότι δεν έχουμε τολμήσει να συλλογιστούμε ότι ο 'ξεχωρισμός μας για Αυτόν' θα απαιτήσει την απόρριψη κάθε ένωσής μας με οργανώσεις και θα πρέπει να απαιτήσει την μετάνοια μας γιατί είχαμε υποταχθεί σε ανθρώπους και θρησκευτικούς οργανισμούς, που πήραν την θέση του Ιησού χωρίς απαραίτητα να το αναγνωρίσουμε.

Ο Ιησούς είπε: «Όταν το Πνεύμα της Αλήθειας έλθει, Αυτός θα σας οδηγήσει σε ΟΛΗ την Αλήθεια» (Ιωάν.16:13). Καθώς η εξαπάτηση του καιρού του τέλους αυξάνει, θα βρεθούμε να είμαστε μέρος της Εκκλησίας Του, αληθινά διακηρύττοντας ότι ο Χριστός είναι ο Αρχηγός μας, ότι η πραγματικότητα της Βασιλείας Του μπορεί να έρθει στις καρδιές μας και τις ζωές μας;

COLIN WINFIELD

Μεταφράστηκε κατόπιν αδειάς. Τίτλος πρωτότυπου: WHO IS LEADING THE CHURCH? (www.colinwinfield.co.uk/)

Μεταφραστής: Μανώλης Καλομοίρης (email: erevnitis@yahoo.com)

Ιστοσελίδες: <http://www.jesusportal.gr> και <http://www.xristianoι.gr>